

РЕШЕНИЕ

№ 16496

гр. София, 14.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 08.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **12175** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.172, ал.5 от ЗДвП, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по подадена жалба на А. М. А., с адрес в [населено място], чрез адв.Л. Б., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №24-4332-005760/17.10.2024 г. по чл.171, т.1, б“Б“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор при ОПП-СДВР Р. Б. Н.. С издадената заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, буква б от Закона за движение по пътищата/ЗДвП/ - отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса с отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Излагат се следните аргументи за незаконосъобразност на акта: съдът не може да наложи наказание лишаване от правото да се управлява МПС, ако към момента на извършване на деянието деецът не е имал това право. Развиват се съображения, че наказанието по чл. 343г НК може да бъде наложено единствено по отношение на правоспособни водачи на МПС, както и че жалбоподателят не може да бъде лишен от право, което вече не притежава. Иска се отмяна на акта.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б.. Същият поддържа жалбата. Претендират се разноски.

Ответникът, чрез юрк. М., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не е встъпила в процеса.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и намери за установено следното:

Заповедта за налагане на принудителна административна мярка е издадена въз основа на акт за

установяване на административно нарушение №1231431/01.10.2024 г., издаден от полиция при 08 РУ - СДВР. В заповедта подробно са описани основанията за издаването ѝ - сочи се, че е издаден АУАН, за това, че на 01.10.2024г. жалбоподателят е управлявал МПС – А. А4, с регистрационен номер С., в [населено място], по [улица]с посока на движение от ул. „Н. К. - Ч.“ към [улица], като при проверка е бил спрян и проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества, отчело положителен резултат за кокаин и канабис– нарушение на член 5, ал. 3, т.1, предложение второ от ЗДВП.

Приложен е издаденият акт и в него е описана идентична фактическа обстановка. Соци се, че на водача е даден медицински талон за изследване на кръвта, като съгласно представен Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, съставен от специалист при токсикология на ВМА – при явяване „лицето отказва да даде биологичен материал за извършване на ТХ експертиза“. Нарушението е квалифицирано по чл.5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДВП.

Представени са копия на талона за медицинско изследване, протокол от проверката, както и протокол за медицинско изследване.

Приложена е заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, от която се установява, че са определени да осъществяват контрол по ЗДВП ГД „Национална полиция“; ГД „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и областните дирекции на МВР и СДВР, както и Заповед № 513з-4535/31.05.2022 г. и Заповед № 513з-9568 на директора на СДВР, с която са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДВП.

Съдът приема и кредитира описаните писмени доказателства по делото, които са непротиворечиви и взаимодопълващи се.

Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е допустима за разглеждане по същество като подадена от активно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от оспорване, пред компетентния съд и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, съдът следва да прецени, дали съответният акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДВП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта е мотивирана. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДВП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, както в нея, така и в приложения акт на който тя се позовава. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС, „мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните по чл. 28,

ал. 1 З., в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта“. Конкретната фактическа обстановка на нарушението е подробно изложена, както в издадената заповед, така и в приложения АУАН, който е част от административната преписка.

Фактът, че е съставен АУАН за управление на МПС след употреба на наркотици се установява от приложения акт, връчен лично на жалбоподателя, както и от процесната заповед. Поради което, той е запознат с всички факти на които се основава издаването на акта и е могъл да упражни правото си на защита. Ето защо съдът намира, че при издаване на ЗПАМ не са допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществени, обуславящи отмяната на оспорената заповед на формално основание.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ се прилага по отношение на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, а при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са налице. Налице е фактическият състав, при който органите полицията в условията на обвързана компетентност са длъжни да приложат съответната принудителна административна мярка. Наличието на това фактическо основание следва да се счита за безспорно установено с оглед провежданото срещу жалбоподателя наказателно производство за престъпление по чл. 343б НК. С оглед осъществяването на юридическия факт, с който законът свързва налагането на ПАМ от съответния вид, а именно управлението на МПС от водача след употреба на наркотични вещества или техни аналози, и предвид липсата на процесуални нарушения при издаването на ЗПАМ, последната се явява законосъобразна.

Оспорената заповед е в съответствие и с целта на закона, а именно, този вид ПАМ се прилага за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения до решаване на въпроса с отговорността на жалбоподателя. Не се касае за наложена санкция, а за превантивна мярка, която се налага до решаване на въпроса с отговорността му.

С оглед императивния характер на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, при наличието на някоя от хипотезите, административния орган е длъжен в условията на обвързана компетентност да наложи предвидената ПАМ, т. е. при изпълнен фактически състав, същият не разполага с право на преценка дали да наложи санкция, а е длъжен да извърши това. Възраженията на жалбоподателя за безпредметност на ПАМ, не следва да бъдат споделени. Безспорно е, че всяка принудителна административна мярка с оглед правилото на чл. 22 от ЗАНН се прилага за предотвратяване или преустановяване на административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. По своя характер принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно

превозно средство“ има цел да преустанови извършването на административно нарушение - управляването на моторно превозно средство във физическо състояние, което не съответства на установеното от закона, както и да предотврати настъпването на вредни последици. Поради неоспоримия факт, че последиците от това административно нарушение са изключително сериозни за целите на Закона за движението по пътищата - да се опази животът и здравето на участниците в движението /чл. 1, ал. 2 от ЗДвП/, законодателят е допуснал фактическото изпълнение на принудителната мярка да става незабавно при установяване на нарушението, т. е. преди издаване на акта, с който мярката се прилага. Твърденията, че СУМПС е отнето с административен акт на 22.07.2024 г. от една страна са ирелевантни поради обвързаната компетентност, с която административният орган е натоварен, а от друга, не се доказва от жалбоподателя в нито един момент от съдебното производство.

Спазени са материалните и процесуалните изисквания за законосъобразността на ЗПАМ, поради което съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, основателно е искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Възнаграждението следва да се определи в минимален размер, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, а именно – 100 лв.

Мотивиран от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. А., ЕГН , срещу Заповед №24-4332-005760/17.10.2024 г. по чл.171, т.1, б“Б“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор при ОПП-СДВР Р. Б. Н., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка - отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса с отговорността, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА А. М. А., ЕГН , да заплати на СДВР, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто)лв.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.